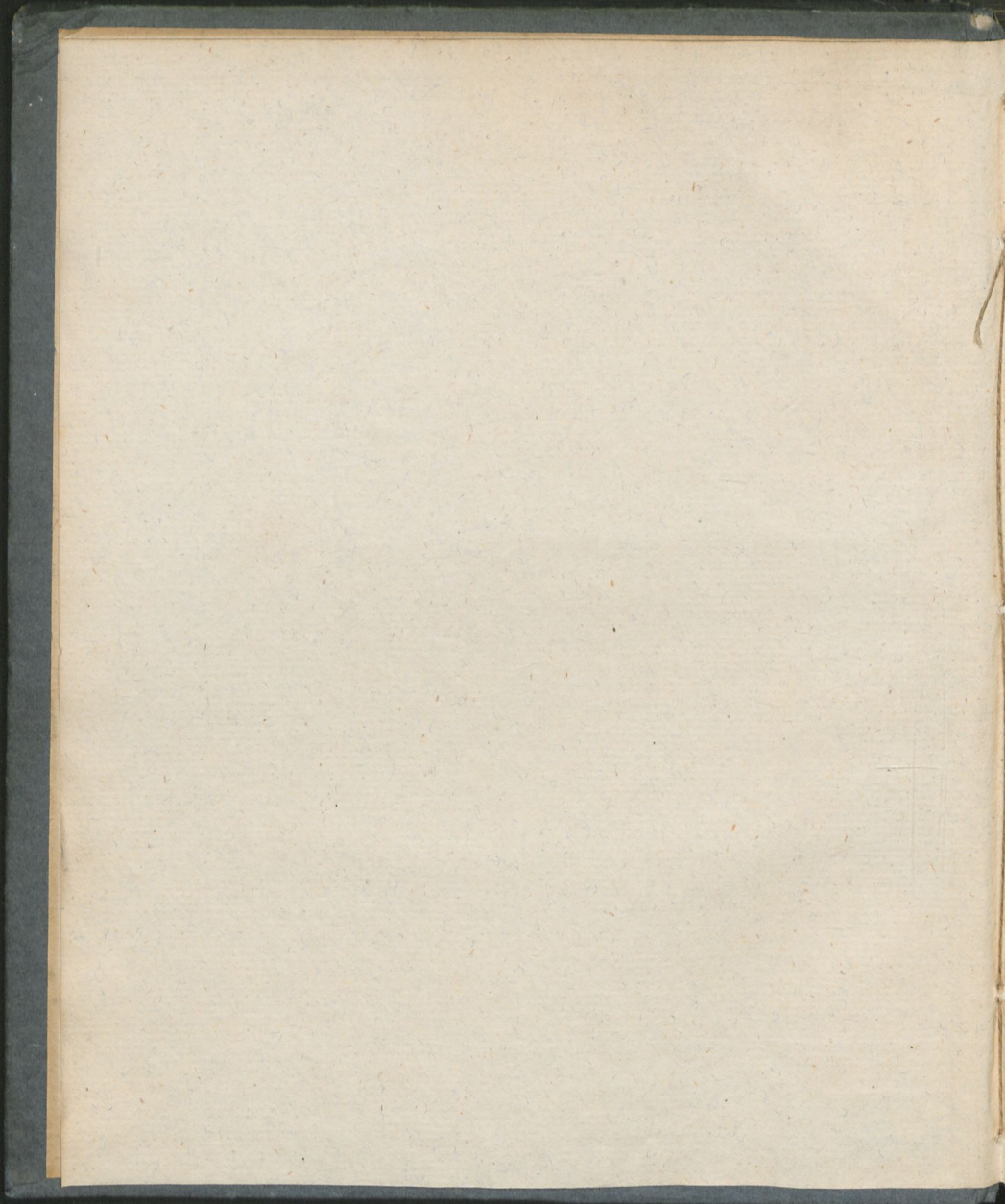

6c. 15.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

12

13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

Inhalt:

1. De aequitate naturali. (1754)
2. Vis et facultas clausulae codicillaris testamentis destituta. (1767)
3. Varias juris civilis observationes. (1767)
4. De privilegiis cursus publici recte certimandis. (1768)
5. De modo poenarum. (1768)
6. De nobilium jure negatiandi. (1768)
7. De finibus potestatis ecclesiasticae regundis. (1768)
8. Observationes juris civilis. (1768)
9. Microcella argumenta juris civilis. (1768)
10. De successorio edicto. (1769)
11. De conjunctione loci et suffragii in comitiis provincialibus cum dominio praediorum nobilium. (1769)
12. De obligatione rusticorum ad operas per praescriptionem acquirenda (ae) vel tollenda. (1769)
13. De foro militari in Saxonia. (1769)
14. De sectione cadaveris occisi. (1769)
15. De crimine stellionatus. (1770)
16. De origine et natura communis Saxonum manus. (1770)
17. De argumenta librorum Cic. de officiis, et. ad Sallii noct. att. I. 13. (1771)
18. Quaestiones forenses. (1772)
19. De pignores tacite contractis. (1772)
20. Ad emendas origines juris publici Germanici. (1773)
21. De jure conferendi dignitates in imperio Rom. Germ. (1773)
22. De differentia judicium et magistratuum juris dicendi apud Germanos. (1774)

(V.)

23. De alimentis viduae indotatae ex feudo debitis. (1774)
24. Archimareschallus imperii aeneatorum patronus et iudex. (1775)
25. Quibus modis nobilitas amittatur. (1776)
26. De suprema rei iudiciariae in imperio potestate. (1777)
27. De vi legum et decretorum in territorio alieno. (1777)
28. De arbitris honorariis ad historiam juris civilis ill. (1777)
29. De sententia novellae constitut. I. (1777)
30. De abolitione veteri et hodierna. (1778)
31. Subsidium caritativum imperatori praebendum equites imperii immediatos a servitio feudali suis dominis praestando, nisi alia maior causa accedat, non liberant. 1779
32. De banno contumaciae. (1781)
33. De colonis mercatorum in Germania et praecipue
34. Quaestiones forenses. II. (1783.) in Saxonia 1781
35. Bernhardus Otocanius, dux Saxoniae, varii generis observationibus illustratus. (1783.)
36. Notata de comitibus Palatinis Saxoniae. (1785)

175)

176)

177)

178)

179)

180)

181)

182)

183)

2

VIS ET FACULTAS
CLAVSVLAE CODICILLARIS
TESTAMENTO DESTITVTO

SCRIPSIT

ET

ILL. I. CTORVM ORDINIS INDVLTV

PRAESIDE

IOH. THEOPHILO SEGERO

IVRIS SCIENTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORE
COD. ANTECESSOR. ORDINAR. SVBSTIT
COLLEGIO I. CTORVM ADSRIPTO

IPS. CAL. MAIIS AN. CIDIJCCCLXVII

DEFENDET

CHRIST. FRIDERICVS KREZSCHMAR
DRESDENSIS

LIPSIAE

LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE

2.

VISITATIONES
CLAVSARUM COPICULARIUM
TERTIUM DESTINATIS

IN
ET
HABITATIONIBUS

FRANCOFURTI

IOHANNES THEOPHILUS SEGER

PHYSICUS AC CHIRURGUS
CIVIS ET MEDICUS
CIVIS ET MEDICUS

IN
FRANCOFURTI

CHRISTOPHORUS KEESCHNER

PHYSICUS AC CHIRURGUS

FRANCOFURTI
TERTIUM VIRAE ANONYMAE

INCLVTAE CIVITATIS DRESDENSIS
AMPLISSIMO SENATVI

VIRI AMPLISSIMI
IVRIVM CONSVLTISSIMI, EXCELLENTISSIMI,
DOCTISSIMI, PRVDENTISSIMI

PATRONI ET FAVTORES
OMNI, QVA PAR EST, PIETATE DEVENERANDI

Quas non tantum communes cum omnibus urbis patriae ciuibus, sed proprias et singulares habeo et ORDINEM VESTRVM colendi, et VESTRAM omnium ac singulorum sapientiam virtutemque suscipiendi causas, etsi commemorare non audeo, cum illae palam notissimae sint, hae, quia me imprimis respiciunt, tot tantorumque meritorum VESTRORVM publice illustrium gloriam non multum videntur amplificare posse, ipsae tamen mouerunt me atque impulerunt ad reuerentiam animi mei, atque antiquam erga VOS omnes ac singulos pietatem publico aliquo monumento testificandam. Quod cum meliori quidem modo efficere per ingenii mei viriumque tenuitatem nequiverim,

CHRISTOPHERUS KREZSCHMAR A 2 date

date veniam, PATRES, ut libellum indoctum atque incom-
tum AMPLISSIMO VESTRO ORDINI sacrum esse
iubeam, illumque novum clientem cum veteri memet ipso in per-
petua VESTRA tutela deponam. Quamvis vero nihil ab vtra-
que clientela aut laudi VESTRAE aut felicitati accedet, tamen
et VOS, qui nihil magis cupitis, quam alios feliciores reddere, nec
hominem nec libellum patrocinio VESTRO dedignaturos esse
confido, et ego eo ornatus, quaecunque a me scripta publicaeque di-
sputationi exposita sunt, defendam tanto alacrius, quanto laetior
et sollemior mihi dies cum aduersarius constituta est, quo annuorum
VESTROVUM magistratuum initia more maiorum capietis.
Quae ut et VOBIS fausta sint, PATRES AMPLISSIMI,
et toti patriae civitati felicia, haec vero etiam in posterum cura et
salute VESTRA diutissime recreetur, Deum optimum maxi-
mum precor obtestorque

AMPLISSIMI VESTRI ORDINIS

Lipſiae

III. Cal. Maias

MDCCCLXVII

CVLTOR OBSERVANTISSIMVS
CHR. FRIDERICVS KREZSCHMAR.

Testamentum est, vt cum Modestino loquar, voluntatis nostrae iusta sententia de eo, quod quis post mortem suam fieri velit: seu declaratio voluntatis nostrae de successione futura in bona nostra post mortem, directam heredis institutionem continens. Quam voluntatem diuersa ratione ita declarare possumus, vt post mortem nostram fiat, quod fieri debere viui desiderabamus. Sed non raro accidit, vt suprema hominum dispositio vim legis habere nequeat. Quo modo autem infirmari possit vltima mortalium voluntas, Icti Romani accuratissime docuere, quippe qui in arte iuris elaboranda admodum solliciti singula infirmorum testamentorum genera diuersis appellationibus distinxerunt. Itaque nullum testamentum vocant, quod ab initio non subsistit, vel quia deest heredis institutio, vel quia heres non idoneus sine conditione scriptus, vel quia ipse testator facultate testandi destituit; nam si quis testatur de rebus, de quibus testari non potest, cuiusmodi sunt res sacrae aliae ve commercio humano exemptae, non totum testamentum nullum est, sed id tantum eius caput legatumue, quod illicitam dispositionem complectitur, pro non scripto habetur. Iniustum dicunt testamentum, in quo solennitates omissae sunt externae; si vero is, qui testatus fuit vel testa-

mentum suum reuocat, vel prorsus delet, vel posterius perfectum condit, vel ipsi post testamentum suus heres nec institutus nec exheredatus vel vere vel quasi agnascitur, rumpitur testamentum. Quod si imperfectum posterius faciat, prius non infirmatur §. 7. *I. quibus modis testamenta*, nisi vno casu quem l. 21. §. pen. C. de testam. definiuit. Inofficiose testatur qui eos, quibus debetur legitima, sine causa vel exheredat vel praeterit. Irritum nuncupant, quum testator condito testamento capitis deminutionem quamcunque passus est §. 4. *I. de inofficioso testamento*.

§. II.

Sed heres ipse infirmitatem testamenti alias per se validi aut voluntate aut impotentia sua efficere valet, id quod exemplum desituti testamenti probat. *Quippe quamdiu potest ex testamento adiri hereditas, ab intestato non defertur l. 39. π. de acqu. vel omitt. hered. Si autem quis aut noluerit heres esse aut vno testatore aut post mortem eius ante, quam hereditatem adiret, decesserit, aut conditione, sub qua heres institutus est, defectus sit, aliaue de causa capere hereditatem non possit, nisi coheredem habet, aut intra tempus deliberationis decesserit, quo casu reliquum eius temporis spatium nouo iure etiam heredibus eius proficit, in illis quidem casibus paterfamilias intestatus moritur. §. 2. I. quibus modis testamenta etc.* et hereditatem ad legitimos successores peruenire constat ex l. 9. §. 2. π. de lib. et posth. hered. instit. Sic certi et indubitati iuris est, tale testamentum, in quo id, quod caput et fundamentum testamentorum est, exitum habere nequit, corruere vna cum iis, quae relicta sunt in eo legatis: Deest enim is, qui ex dispositione defuncti voluntatem eius implere teneatur. Quid autem tabulae testamenti ad heredes ab intestato, qui ex lege, non ex supremo defuncti iudicio succedunt herede testamentario deficiente? Itaque testamentum destitutum, quod vnusquisque vel me tacente intelligit, ita est natura comparatum, vt necessitatem legata ex eo praestandi afferere non modo iniquum videatur, sed expressis etiam legibus contrarium. Non

Non male legata testamenti accessoria dixeris; quid autem naturalius, quam accessiones sequi fatum rei principalis.

§. III.

Etenim legatum est rei singularis ex vniuersitate hereditaria exemptio, seu donatio quaedam a defuncto relicta ab herede praestanda §. 1. I. de legatis. Si quis igitur herede instituto alicui legatum relinquit, is autem heres non est, qui iussus erat id exsoluere, heres ab intestato succedens ad id praestandum cogi non potest. Nempe destitutum est testamentum, adeoque omnia eius et singula capita interemta, et ipsum amplius non adest ciuilitur, quanquam tabulae, vel chartae vel membranae supersunt. Sane is egregie contra ius videtur peccare, qui ex eiusmodi testamento, quod heredem institutum modo et eos, quibus aliquid ex hereditate relictum est, respicit, obligationem heredibus ab intestato venturis imponere velit: Nulla enim lex hoc vinculo eos adstrinxit, qua deficiente nequeunt ad relictorum praestationem adigi. Id quod etiam maiori iure de fideicommissis affirmari debet. Fideicommissum praestat vel heres vel legatarius praestare rogatus: sed testamento destituito si heres, vel legatarius non existit, quis est igitur, cuius fides adstricta sit et qui eam liberare debeat? Praestat qui rogatus fuit, suntne in hoc casu heredes ab intestato succedentes rogati? Quas preces tamen expressis verbis desiderat l. 29. C. de fideicommissis, cuius sanctione ex testamento, quod iure non valet, ne fidei commissum quidem, si non ab intestato quoque succedentes rogati probentur, peti potest. Testator autem in testamento condendo heredem institutum, et eos, quibus quid reliquit, respicit, neququam heredum ab intestato mentionem facit, ne dum rogat, ut legata et fideicommissa exsoluant, ad quae praestanda heredem testamentarium tantum obligauerat. Quis igitur voluntatem testatoris ad heredes legitimos pertinere, precesque ad eos directas esse intelligat, nisi eam coniecturam alia et ab ipso testamento diuersa oratio testatoris confirmet.

§. IV.

Enimvero, quod testamento non potuit efficere testator, con-
 ditis in eum euentum, si testamentum defituatur, codicillis ob-
 tinere posse videtur. Codicillorum originem hic referre super-
 uacaneum foret, cum tot tantique viri satis superque eam tra-
 diderint. Scripsit de ea EMANUEL DVNIUS in commenta-
 rio *de veteri ac nouo iure codicillorum* Romae 1752. quaternis pu-
 blicato. Nuper etiam V. Cl. IOH. VAN HARN doctissima dif-
 fertatione *de codicillis* Vltraiefti Ao. 1761. habita. Praeter quos de
 eorum origine et progressu IVSTVS HENNINGIVS BOEHMERVS in
 differtatione notiffima *de codicillis sine testibus validis* erudite ex-
 posuit. Ne quid de primariis historiae codicillorum scriptoribus
 dicam, quos FRID. WIDEBVRGIUM *de fideicommiss. et co-*
dicillorum origine diff. Halensi ao. 1731. habita, et GASSERVM *diff.*
de origine codicillorum et fideicommissorum argumento inclinantis
reipublicae, esse, vel dupondii non ignorant. Est autem codi-
 cillus voluntas de eo, quod quis post mortem suam fieri vult,
 qua directa heredis institutio non continetur l. 10. π. de iure Co-
 dicill. in eoque conficiendo pauciores solennitates quam in testa-
 mento sunt necessariae. Sed et codicilli diuiduntur in scriptos
 et nuncupatiuos l. fin. §. 3. in fine C. de iure Codic. Sunt et alii
 ab intestato, si nullum testamentum extat, verum heres ab intesta-
 to succedens id, quod defunctus codicillo disposuit, facere tene-
 tur. §. II. I. *de codicillis* l. 16. π. eod. tit. alii cum testamento si-
 ue a testato conditi, qui vim suam ex testamento sumunt et cum
 eo tanquam eius accessorium vel constant vel corruunt d. l. 16.
 Codicillorum autem locum tenet clausula codicillaris nempe di-
 spositio testatoris vt, *si testamentum non valeat vt testamentum,*
iure codicillorum subsistat l. 3. π. de testamento militis, siue vt
 continetur l. 29. §. 1. D. qui testamenta fac. *καὶ ὅταν τὸ διαθήκη*
βέλομαι ἐναι κωλύει ἐν τῷ πῶτος ἐξουσίας, hoc testamentum volo esse
ratum quacunque ratione poterit. Quam vulgo recepta formula
 ita exprimunt: *Woserne dieser mein letzter Wille nicht als ein*
zier.

sterliches Testament angesehen werden könnte, so will ich doch daß er als ein Codicill, Fideicommiß, Vermächtniß, Schenkung unter den Lebendigen oder auf den Sterbefall, oder auf diejenige Weise gelte, wie er zu Recht am beständigsten seyn mag. Sed fideicommissi et legati verba superuacua sunt. Nam id, quod iis effici debet, si testamentum valet vt codicillus, per se efficitur. Et plerumque actum foret cum iis, quibus aliquid relictum est, si vi testamenti soluta tanquam mortis causa vel inter viuos donatum id capere vellent. Quo quidem modo persuasum habeo rarissime aliquid ad eos esse peruenturum: acceptatio enim et praesentia donatarii est necessaria, et tamen absentibus et ignorantibus vt plurimum legata relinquuntur. Ast, nisi fallor, aut ii, qui donationem mortis causa vel inter viuos huic formulae codicillari immiscet, quod scribunt, haud intelligunt, aut consuetudinem, quam mala iuris intelligentia introduxit, sua opéra corrigere nolunt. Sed ad rem. Tota formula codicillaris cur inuenta sit quisque facili negotio perspicit. Nemo enim ignorat, quam fuerit apud veteres scrupulosa iuris obseruatio in testamentis condendis, quoue studio perpendi oportuerit rationem supremi iudicii. Quam ob rem, ne facile prorsus conciderent defunctorum voluntates, iuris periti in consilium adhibiti omnibus modis curauerunt, vt tabulae, nisi omnino, tamen ex aliqua parte valerent. Itaque inuentis codicillis ab intestato, ratisque iure publico habitis, quoniam nota illorum ratio non distabat a testamenti causa, nisi institutionis, et verborum solennitate, modum excogitarunt, quo testamenta ipsa in codicillos transformari possent. Nunc igitur sublata testati causa sequimur saltem defuncti iudicium veluti ex codicillis ab intestato. Testator enim hac clausula nihil aliud declarare intendit, nisi velle se, vt, *si testamentum tanquam testamentum non valeat, tamen vt codicillus seruetur. l. 41. §. 3. D. de vulg. et pup. subst. l. 3. in fine D. de test. militis.* At antiquo iure fideicommissa, hodierno etiam legata codicillis relinqui, quanquam non tota hereditas directe dari potest, idcirco vo-

B

luisse

luisse testatorem, vt fideicommissa et legata ab intestati successoribus praestarentur, cum alias nulla foret eius voluntas et inexplicabilis, videtur ipsa rei ratio et natura ostendere. Quam ob rem non a testato, sed ab intestato factos esse codicillos, qui conditionem infirmati testamenti respiciunt, et dum testamentum valet, non esse facti intelliguntur, contendimus. Vnusquisque profecto, vt voluntas sua vim iuris post mortem habeat tam quoad heredis institutionem, quam quoad cetera testamenti sui capita, vehementer exoptat: cum autem plerumque non perspicere possit, quot et quibus modis queat testamentum inuolidum reddi, euenireque, vt heredes ab intestato succedant, codicillos etiam testatores faciunt, vt saltem legatarii et fideicommissarii id, quod iis relictum erat, non amittant. Minus vero recte dixisse videremur si statueremus clausulam hanc vitia testamenti sanare, supplere, et nescio quid non? efficere posse: sed vnice ea distinctione, quam inter codicillos a testato et ab intestato posuimus, omnis res expedienda, illiusque ope totius formulae codicillaris vis et facultas definienda est, ne ipsi forte vim attribuamus, quae non inest, et illam tanquam vtile ad omnem testamento infirmo sanitatem restituendam medicamentum vendamus.

§. V.

Quibus vero causis et rationibus haec clausula codicillaris destituitur testimonio vim suam ostendat, amplius et copiosius exponendum est. Nempe fideicommissa tam vniuersalia quam particularia relinquuntur vel in testamento vel ab intestato §. 10. *I. de fideic. hered.* Heredes enim legitimos fideicommittens satis honorauit dum non exclusit *l. 1. §. 6. D. de legatis III. l. 8. §. 1. D. de iure Codic.* adeoque adhibitis quinque testibus vel praesente herede legatarie eadem praestare rogato. Nam vtroque modo constitui posse fideicommissa indubitati iuris est §. 2. *I. de codicillis §. 12. I. de fideic. heredit. et Dec. El. nouiss. XI.* Quamuis vero hereditas neque adimi neque dari verbis directis possit: tamen verbis obliquis siue precariis illa vel eius pars relinqui etiam in

in codicillis potest *l. 2. C. de iure Codicillorum*. Si igitur in testamento institutus heres hereditatem adit, id, quod rogatus fuerat, restituere tenetur: Sin autem hereditatem adire vel non vult vel non potest, fideicommissum ab eo praestandum non esse liquet. Itaque libenter concedimus, corruente testamento corruere quoque codicillos a testato factos, tanquam partem eius accessoriam, eaque de causa fideicommissum, quod institutus heres restituere in iis rogatus fuerat, intercidere. Verum aliter res habet, si in casum testamenti infirmati defunctus codicillos conditos esse declarauerit. Tunc enim testamento destituito, et re ad causam intestati redeunte, extant illi ipsi codicilli, quibus quis obtemperare et minus solennem defuncti voluntatem implere debeat, docet *PAVLVS l. 16. x. de iure Codicillorum*. Ab intestato, inquit, factis codicillis relicta etiam postea natus intestati successor debet: quicumque enim ab intestato successerit, locum habent codicilli, nam vnus casus est, nec interest, qui succedit, dum intestato succedat. Ad testamentum autem, quod quoque tempore fecisset, pertinent codicilli. Et, (vt manifestius dicam) intestato patrefamilias mortuo nihil desiderant codicilli, sed vicem testamenti exhibent: testamento autem facto ius sequuntur eius. Is totus locus sine vlla difficultate in nostram vtilitatem vertitur. Nam si testamentum corruens codicillorum ab intestato formam induit, quod validis rationibus approbasse videmur, in illis quidem relicta successores legitimi fideicommissa restituere tenentur, et necessitas testamentario heredi imposita, contraria existente conditione, deuoluitur in heredes intestati qui quasi ex contractu, quem cum legatariis et fideicommissariis, adeundo defuncti hereditatem inire creduntur, ad fidem liberandam obstricti sunt.

§. VI.

Quod de fideicommissis diximus, facile est ad legata transferre. Etiam si enim legatum, quod supra iam nos dicere meminimus, iure antiquo est delibatio siue deminutio hereditatis, qua testator ex eo, quod vi institutionis vniuersum heredis foret,

alteri quid collatum vult verbis directis *l. 116. pr. D. de legatis I.* nouo tamen iure non tantum formularum in legando diuersitas a Iustiniانو sublata, sed legata quoque et fideicommissa sibi inuicem exaequata sunt, vt quibuscunque relicta verbis et formulis eadem necessitate praestari debeant, §. 2. *I. de legatis et l. 1. C. comm. de legatis.* Quicquid enim deest legatis, repletur ex natura fideicommissorum, et si quid amplius est in legato per hoc fideicommissorum natura crescit, §. 3. *I. de legatis.* Igitur etiam legata testamento destituta ex causa appositae formulae codicillaris, quae vim codicilli ab intestato nanciscitur, praestanda sunt ab heredibus legitimis. Neque quisquam pro parte testatus mori videtur, cuius hereditatem destituta testamento heredes legitimi adeunt, et relicta legata soluunt. Quin si contrariam amplectamur sententiam, consequens foret, vt testari et legare essent vnum idemque, cum tamen summa vtramque dispositionem palam intercedat differentia. Nunquam fertur quis testatus mortuus, nisi qui testamentum validum reliquit; Quanquam enim codicillos reliquit, testatus tamen decessisse sensu artis non dicitur. Neque puto quenquam fore, qui aduersam opinionem defendat, nisi quaedam leges argumentationem a nobis repetitam conuellere vifac essent viris doctis.

§. VII.

Igitur adducendae sunt leges, quibus vtraque pars suam causam tueri nititur. Quae in re ita versabimur, vt et in earum numero, quas putamus nostram sententiam oppido confirmare, aliquas ab aduersariis pro contraria opinione allatas referamus, cum perinde sit, quo loco istarum sensus aperiatur, dum vera iudicetur interpretatio nostra, et videatur decere iuuenem in approbanda sua opinione maiorem, quam in aduersariis confutandis diligentiam collocare. Suffulcit nostram sententiam *L. 8. §. 1. D. de iure Codicill.* quae sic sancit: *Fideicommissa dari possunt ab intestato succedentibus, quoniam creditur paterfamilias sponte sua bis relinquere legitimam hereditatem.* Magis nos confirmat *l. 11. C. de*

de test. manumiss. Si iure non subsistit testamentum, in hoc nec libertates (cum non fuisse adiectum, ut pro codicillis scriptura valeret, proponas) recte datas constabit. Perspicue etiam l. 29. C. de fideicommissis disponit: Ex testamento, quod iure non valet, ne fideicommissa quidem, si non ab intestato quoque succedentes rogati probentur, peti potest. Quemadmodum igitur si paterfamilias codicillum relinquit rite confectum et v. g. ita scribit vel nuncupat: Titius post mortem meam equum habeto, ratam haberi scripturam, non dubium est, et heredes legitimos fideicommissario praestare equum oportere: ita, cur heredes ab intestato ex testamento, quod destituitur, et quod, si infirmaretur tanquam testamentum, ut valeat iure codicillorum testator disposuit, ad fideicommissa praestanda non obligati esse debeant? nulla apparet ratio, cum clausula codicillari rogati sint, ut ea restituant. Memini quidem aliam me legere huius legis 29. expositionem doctam atque subtilem. Voluerunt nempe viri eruditi clausulam codicillarem iussu illius legis eo tantum in casu, si heres institutus, testatori superstes hereditatem adire nolit, legata et fideicommissa praestandi necessitatem efficere, non etiam in altero, si scriptus heres ante testatorem decesserit. Sed cum lex non distinguat, nec nostrum esse videtur, sine idoneis rationibus novas distinctiones proponere. Ego vero nullam diuersitatis causam, quantumvis de ea re cogitauerim, me inuenire libens profiteor.

§. VIII.

Itaque destituito testamento, cui clausula codicillaris inest, heredes intestati fiduciariis non absimiles esse, contendimus, eatenus, ut res singulares ex fideicommissio relictas, legatasue praestare debeant. Contra quod aduersarii statuunt, nullam esse restitutionis necessitatem, nisi quis recto iure heres institutus sit, qui hereditatem adeat, §. 2. l. de fideicommissis. heredit. cum ab eo, qui neque legatum neque fideicommissum neque hereditatem vel mortis causa donationem accipit, nihil per fideicommissum relinqui possit l. 9. C. de fideicommissis. Illi igitur l. 3. §. 2. D. de iure Codicill.

afferunt, vbi IULIANVS expresse respondeat: *Si ex testamento hereditas adita non fuisset, fideicommissum ex huiusmodi codicillis nullius momenti erit.* Concedimus id lubentissime. At loquitur iureconsultus de codicillis a testato factis, qui naturam partis testamenti induunt, adeo, vt si testamentum valeat, ipsi quoque subsistant, si illud corruat, subuertantur. *l. 16. D. de iure codicill.* Vere igitur IULIANVS constituit, si codicillis fideicommissum relictum sit, quibus testator testamento suo aliquid addidit, neque hoc subsistat, et vim suam tueri possit, fideicommissum quoque intercidere. Quid autem iuri, quid voluntati defuncti magis consentaneum, quam clausulam codicillarem esse declarationem, qua testamentum infirmatum mutetur in codicillos intestati, qui nihil quidem desiderant, sed vicem testamenti exhibent? tantum abest, vt ius eius sequantur. Non igitur Iuliano decreto, verum Paulli responsione utemur, qui *l. 16. D. de iure Codicill. ab intestato*, inquit, *factis codicillis relicta etiam postea natus intestati successor debebit, quicumque enim ab intestato successerit, locum habent codicilli, nam vnus casus est.* Plura in tanta rei claritate disserere dubitamus, ne argumentorum multitudinem et repetitionibus iteratis fastidium creemus lectoribus.

§. IX.

Vnum flere non possumus, quod maximam queat opinioni nostrae auctoritatem conciliare, nempe hanc CARPZOVIO, BERGERO, STRVPIO, MENCKENIOque olim probatam sententiam, ab Heineccio autem et omnibus fere elegantioris iurisprudentiae vindicibus reiectam, hodierno fori vsu seruari atque defendi. Cuius rei illustre habeo testimonium. Cum enim in patria mea vrbe vidua non ignobilis I. C. S. testamentum coram iudicio vrbico condidisset, in quo et legata scripta et clausula codicillaris reperirentur, idque instituto herede, qui coheredem non habebat, fatis defuncto destitueretur, deinde testatrice paulo post mortua, ab heredibus intestatae succedentibus legatarum relicta legata peterent, ventilatam ancipiti iudicio quaestionem,

an

an clausulae codicillaris facultate heredes ad ea soluenda cogendi essent, ordinarii vrbis iudices illustri Scabinorum Lipsiensium collegio dirimendam proposuerunt, hi vero mense Octobri anno CIOCCCLXIII. iudicauerunt in hunc modum:

Auf Vorbringen, beschuldigten Ungehorsam und erfolgte Gesätze in Sachen der Anwälde, auch Actorn, Vormunden S. C. W. zc. so dieselben Uns samt den diesfalls ergangenen, und nur ernannter S. Verlassenschaft betreffenden Acten in 2. Vol. zugeschicket, und Sich des Rechts darüber zu belernen gebethen haben, Sprechen wir Churfürstl. Sächs. Schöppen zu Leipzig vor Recht: Daß zc. weil dem S. Testamente die gewöhnliche clausula codicillaris angefüget, solchemnach, obschon der darinnen eingesezte Erbe dergleichen, weil er vor der Testirein, wie von allerseits Partheyen für bekannt angenommen, und vorausgesezet wird, verstorben, keinesweges worden, nichts destoweniger die geordneten Vermächtnisse zu Recht bestehen zc. B. N. W.

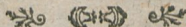
HVMA.

HUMANISSIMO ET DOCTISSIMO
CHRISTIANO FREDERICO
KREZCHMAR

S. P. D.

IOH. THEOPHILVS SEGERVS.

Quam ego nunquam in scholis meis proposui, nisi timidiuscule dubitan-
que, cum eam ab omnium fere elegantiorum atque optimorum inter-
pretum auctoritate recedere intelligerem, miratus sum ad aspectum
libelli TVI, HUMANISSIME KREZSCHMAR, esse TE eandem
sententiam vel a praeceptoribus institutum, quos contra sentire existimabam;
nam mihi de hac iurisprudentiae parte tradenti nunquam assueras; vel eius
TIBI argumenta apparuisse tam valida, ut relictis ducibus solus ad eam
amplectendum confirmandumque esses conuersus. Quicquid eius rei sit, so-
cietatis in defendendo conditionem, si nihil in libello mutare vellem, et to-
tam tractationem, uti esset ad me perlata, ita sinere publicari, in quam alias,
faceor, libenter conuenire non soleo, tantum abest, ut aegre aut cum ali-
qua difficultate acceperim, ut potius variis de causis libentissime consenti-
rem. Nam et animo meo sic poteram satis facere, qui de hoc argumento
scribere abnuobat, et in TVA doctrina facile collocare omnem defen-
sionis fortunam. Sane diligentiam, qua maxime eruditio comparatur, in
meis etiam scholis arti nostrae eximiam praestitisti; ingenii autem vires
TV Ique iudicii rectitudinem ipsum, quod in publicum edis, specimen lecto-
ribus TVIS ostendet. Qua de causa non animus fuit commemoratione
laudum TVARVM in his codicillis desungi, sed eas, quas ipse TIBI
peperisti, et partim e colloquio publico reportabis, congratulari. Quod
ita facio, VIR OPTIME, ut larga TIBI industriae litterarumque
praemia et potentium virorum tutelam, quorum posse patrocinio felicitas
TVA promoueri, a Deo immortalis precer. Vale, et me TVI amantissi-
mum deuolentiae TVAE commendatam habe. Dedi v. Cal. Maias an.
CICIDCCCLXVII

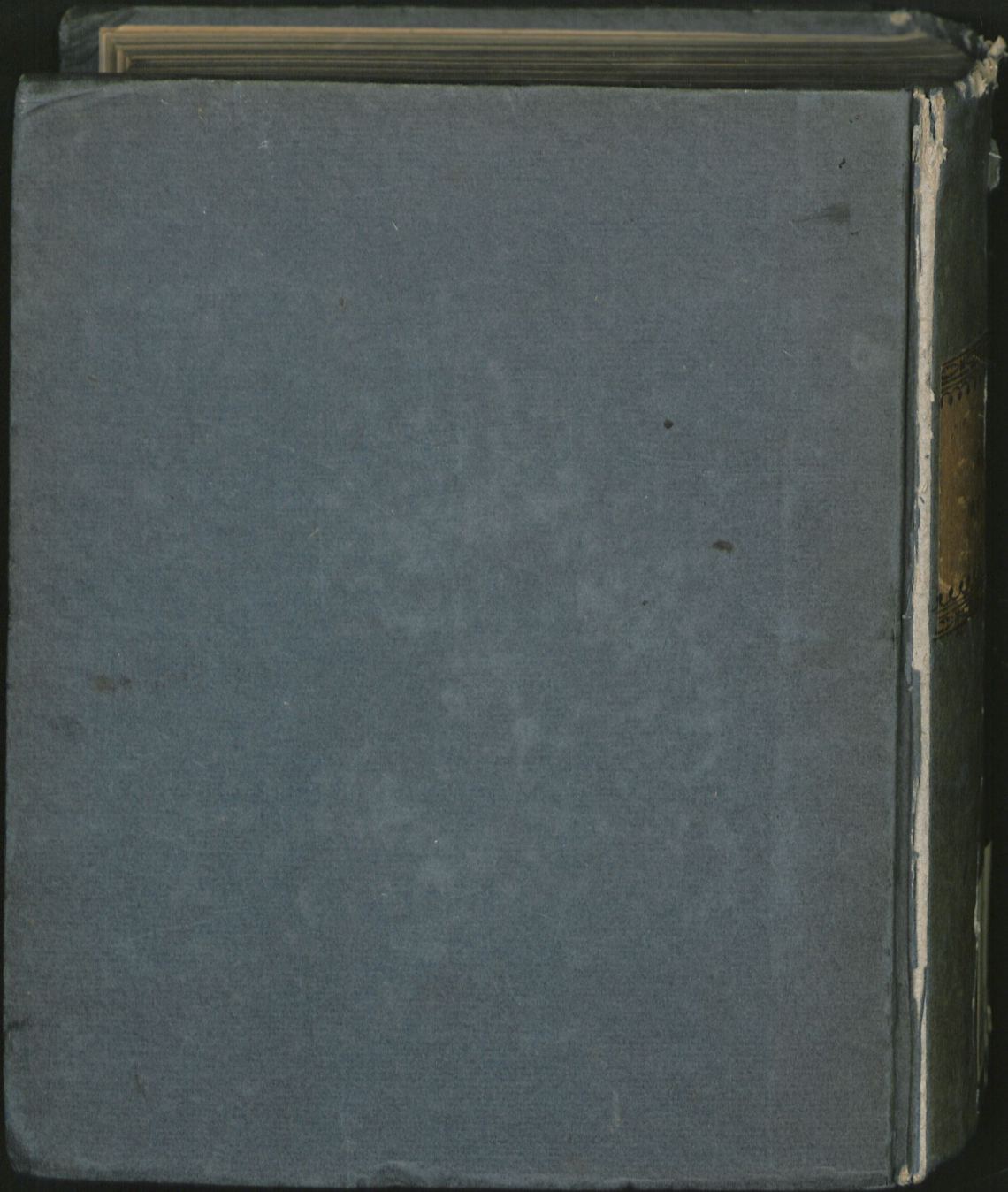

00 A 6448

ULB Halle
002 928 140

3

2

VIS ET FACULTAS
CLAVSVLAE CODICILLARIS
TESTAMENTO DESTITVTO

SCRIPSIT

ET

ILL. I. CTORVM ORDINIS INDVLTV

PRAESIDE

IOH. THEOPHILO SEGERO

IVRIS SCIENTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORE

COD. ANTECESSOR. ORDINAR. SVBSTIT

COLLEGIO I. CTORVM ADSRIPTO

IPS. CAL. MAIIS AN. CIDIICCLXVII

DEFENDET

CHRIST. FRIDERICVS KREZSCHMAR

DRESDENSIS

LIPSIAE

LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE

2.

